

ninger er imod dette Monopol, saa paa den Maade kan det gaa lige op. Jeg maa ogsaa sige, at det gør et underligt Indtryk at høre, at Øernes Foderstofandelsforretnings Direktør har privat købt Majs ovre i Argentina til en forholdsvis billig Pris, men har solgt det tilbage igen, ganske ligesom de andre Storimportører har gjort, i Stedet for at indføre dette store Parti her til Landet. Dette mener jeg er ikke rigtigt handlet af ham, idet han der har handlet paa ganske samme Maade som de andre Storimportører, der har taget den store Avance, de har kunnet opnaa, uden at tænke paa at tilføre Landet dette store Kvantum til en rimelig Pris.

Den højtærede Minister sagde, at Storimportørerne havde intet imod, at der deklareredes fri Handel. Saa maa jeg ganske have misforstaaet, hvad det er, de har noget imod. Jeg synes nemlig, at det, der er gaaet igennem de Forhandlinger, hvor jeg har været til Stede, er netop det, at de har talt imod fri Handel. Og jeg maa sige, det har været ganske rørende at høre Direktør Heilbuth og Importør Chr. G. Hansen optræde som Talsmænd for Landbrugets Interesser; det er naturligvis Folk, der ikke ser paa egne Interesser, men kun paa Landbrugets Interesser. De vilde have fuld Ret til at udnytte Konjunkturerne, naar vi har fri Handel, men ganske vist da ogsaa, naar Konjunkturerne gaar ned. De har taget deres Chance, da Prisen gik op, men nu vil de undgaa Tab, naar Prisen gaar ned. De havde intet imod, at der blev Monopol, da Prisen stadig steg; den Gang tog de jo deres Millionfortjeneste. Men nu, da Prisen synes at skulle falde, og der er Sandsynlighed for Tab, saa vil de nok have Indkøbet monopoliseret. Hvad angaar Faren for, at de skulde udbytte Landbruget for stærkt, saa har vi jo i vore Andelsfoderstofforretninger en Regulator, som har gjort megen Nytte tidligere og sikkert ogsaa vil gøre det i Fremtiden; og hvis vi virkelig skulde opretholde Monopolet i Aar af de Grunde, som den højtærede Minister anførte, saa vilde vi jo ogsaa maatte gøre det af ganske de samme Grunde næste Aar o. s. v. Hvornaar kunde vi da i det hele taget atter komme tilbage til fri Handel? Centralkontoret, Monopolindehaverne, kan være ganske ligeglade, for de er sikre paa deres Avance, men hvad det koster, maa Landbruget betale.

Den højtærede Minister anførte endvidere, at det hele jo i Grunden var een stor Andelshistorie, og jeg ser Ministeren

allerede i Tanken staa som den store Andelsdirektør i Spidsen for det hele. Der er kun den Hage ved det, at Overskuddet gaar ikke i Andelshavernes Lomme, men i Statskassen, hvorimod Tabet maa bæres af Landbrugerne. Ja, det er ogsaa en Form for Andelsforretning, men det er ikke den Form, vi særlig attraar. Hovedgrunden til at opretholde dette Monopol var den, at Foderkagemængden i Amerika var begrænset. Ja, den er begrænset nu, og det var den sikkert ogsaa før Krigen. Jeg ved ikke, om der foreligger gyldige Grunde til at antage, at der skulde være produceret færre Foderkager i Amerika i det sidste Aar end i de tidligere. Der blev anført, at Danmark aftog op imod $\frac{1}{3}$ af Produktionen. Det har Danmark ogsaa gjort i andre Aar. Dertil kommer, at Tyskland i Aar vist ikke optræder som Køber paa Markedet. Tyskland har jo i tidligere Aar købt store Partier af Foderkager. Naar derfor Ministeren stadig hævder, at hvis vi ikke fik dette Monopol opretholdt, vilde det gaa ud over Landmændene, saa er det jo en meget rørende Omhu for Landmændene, der giver sig til Kende fra de Mænds Side, som ønsker at opretholde dette Monopol. Men jeg giver ikke saa meget for den rørende Omhu i det hele taget.

Jeg maa derfor fremdeles udtale Haabet om, at hverken det Udvalg, som der er Tale om, eller Rigsdagen vil gaa med til at opretholde et saadant Monopol, der efter min Mening aldeles ikke er i Landbrugets eller Produktionens Interesse.

Indenrigsministeren (Rode): Det ærede 6te Medlem for Præstø Amt (Ulrich) talte om Ombytningsforpligtelsen, idet han spurgte, hvorvidt man, naar man havde begæret bestemte Sorter, skulde være forpligtet til at aftage noget andet. Det er Hensigten udtrykkelig at gøre opmærksom paa, at hvis der ikke kan hjemføres Foderkager i tilstrækkeligt Omfang, men der er Majs i Stedet, maa man paatage sig Forpligtelsen til at tage Majsen i Stedet for det, man har udtalt Ønske om. Men det er ellersaa noget, de vedkommende ved, forinden de erklærer sig. At paatvinge Folk Byg eller Klid i Stedet for Foderkager kan der derimod ikke være nogen Nødvendighed for. Man maa imidlertid haabe, at det er muligt at gennemføre Ombygningen saa nær Landbrugets Ønsker som muligt, og det er derpaa, alle Bestræbelser skal gaa ud. Men der er paa Grund af de Indkøb af Majs, som allerede har fundet Sted, Forhold, man maa tage Hen-